

VERSCHILLEND MAAR TOCH GELIJK.

Een klein zonnestraaltje schijnt door het raam van Bob binnen. Bob wordt langzaam wakker. "Oh nee, is het al tijd om op te staan?", denkt Bob. "Ik heb geen zin om naar school te gaan!" Even later komt zijn mama binnen. "Goedemorgen, lieverd. Het is nu tijd om op te staan. Heb je goed geslapen?" Humeurig antwoordt Bob. "Het is helemaal geen goede morgen. Ik wil niet naar school vandaag." Na het ontbijt voel je je vast beter. Ik heb lekker spek met eieren voor je gebakken", zegt mama. Met tegenzin stapt Bob uit bed en kleedt zich aan.

Tegelijkertijd ergens in Syrië wordt Muhammed wakker van een knal. Hij heeft maar een uurtje kunnen slapen voordat het lawaai weer begon. Zijn kleine broertje ligt nog dicht tegen hem aan te slapen. Muhammed wil ook nog slapen. Als hij slaapt, moet hij niet aan dat verschrikkelijke beeld denken. Zijn ouders die doodgeschoten op de grond liggen. Overal bloed en geschreeuw. Die dag zal hij nooit vergeten, maar dat zou hij zo graag willen. Nu is hij helemaal alleen met zijn broertje en hij is nog maar elf jaar. Hij zou willen dat zijn ouders er nog waren en dat ze zouden zeggen dat alles goed komt. Muhammed begint zachtjes te huilen.

Na het ontbijt haalt Bob zijn fiets uit de garage. Zijn vriendjes staan al buiten op hem te wachten om samen naar school te fietsen. Bob wil meteen vertrekken, maar zijn mama roept hem nog. "Bob wacht, ik heb je nog geen knuffel gegeven." Bob wordt helemaal rood van schaamte. "Niet waar mijn vrienden bij zijn, mama" roep Bob. Hij vertrekt snel naar school voordat zijn mama hem een knuffel kan geven. Ineens begint het te druppelen. "Ook dat nog! Wat een stomme dag. Was ik maar in bed gebleven."

Ondertussen in Syrië is het broertje van Muhammed wakker geworden. Hij heeft honger, want ze hebben al twee dagen bijna niets gegeten. Muhammed weet dat hij vandaag eten moet gaan zoeken. "Malik, je moet goed naar mij luisteren en dicht bij me blijven. Het is gevaarlijk buiten, maar we moeten eten gaan zoeken. Blijf goed laag, dan hebben we de meeste kans om niet geraakt te worden. Volg me nu maar." Heel voorzichtig kruipen ze het huis uit. Hun stad is niet meer te herkennen. Alle huizen zijn verwoest door bommen en kogels. Op de grond liggen lijken en het stinkt overal. "Ik ben bij je, Malik. Kijk maar naar mij en niet naar al die mensen op de grond", zegt Muhammed als zijn broertje begint te huilen. "We moeten maar twee straten verder. Daar is iemand die wel wat eten voor ons zal hebben."

Eenmaal aangekomen op school is het is het al gestopt met regenen. "Mijn broek is helemaal nat en nu begint de les al!" Gelukkig heeft hij eerst wiskunde en dat doe hij wel graag. De voormiddag gaat heel snel voorbij. Hij mag nu wat gaan eten in de refter. Hij doet zijn brooddoos open en zegt: "Oh nee, geen boterhammen met kaas! Ik heb nu geen zin in kaas!" Zijn vrienden zitten te giechelen, omdat hij alweer aan het klagen is. "Zeur niet zo en eet je boterhammen op, dan kunnen we buiten gaan pingpongen" zegt één van zijn vrienden.

Na heel wat kruipen zijn Muhammed en Malik er eindelijk. Ze kruipen stilletjes naar de deur van het huis. Muhammed klopt hard op de voordeur. Malik is bang van de grote voetstappen die krakend over de vloer van het huis lopen. Een oude grote man doet open. Om Malik gerust te stellen houdt Muhammed zijn handje stevig vast. "Wie is daar?", roept een ijzige stem. "H h hallo.; wij zijn Muhammed en Malik en we vroegen ons af of jij nog iets te eten voor ons hebt", vraagt Muhammed met een bibberende stem. De man antwoordt vriendelijk: "Oh Muhammed en Malik kom snel binnen! Ik heb niet veel, maar wil het wel met jullie delen! Zijn jullie nu alleen? Blijf vannacht maar hier slapen!" Muhammed vindt het fijn dat hij niet niet meer alleen voor zijn broertje moet zorgen. Toch zou hij graag naar huis willen, omdat daar

zoveel herinneringen zijn. Herinneringen aan zijn ouders. De dag is voorbij en Bob ligt in zijn bed. Hij denkt: "Hopelijk wordt morgen een leukere dag!"

Muhammed ligt in bed dicht bij zijn broertje en denkt: "Hopelijk wordt morgen een leukeren dag!"

Armani Passtoors